

KRISTÓF MIKLÓS VERSEI

Fekete selymű éj

Fekete selymű éj csillagcsend - öle
Benned ragyog a Mindenség Szerelme
Elfeledett istenek titka és reménye
Ó, bárcsak rád lelnék a szívem mélyében!

Szivárványkagylóba zárt csillagfényű gyöngy
Kínok prímkristálya, gyémánttá dermedt könny
Így transzmutál Isten minden fájdalmat fénnyé
Így válsz egyre sugárzóbb, tündöklőbb lényé!

Eleven csillagok koronázzák fejed
Íme hát meglelted végre a helyed
Megvalósul minden, mit Isten ígért néked
Ragyogva áradhatsz a teljes Mindenségbe!

Aranyló Fénymag, Mindenség Öle

Aranyló Fénymag, Mindenség Öle
Letűnt idők izzó tükre és szerelme
Eleven álmok szíve és reménye
Bennem izzó édes isteni ígélet

Arany folyó ringat csodás ébredésbe
Ma minden olyan mesés, mint ez a szép élet
Kilépek a Fénybe, mindig új reménnyel
Talán ez a nap lesz beteljesedésem!

Annyi titkot kaptam, annyi kincsem van már
Köszönöm ezt Annak, Ki az úton rám vár
Hogy adom most tovább a sok szenvedőnek
a sok szép virágot, mik szívemben nőnek?

Angyalok álmai virrasztanak bennem megigézve
százszínű kristályok fénye lobog minden kis képben
letűnt évmilliók vágyai sóvárogva égnek
kisírt szemű idők tükrében az égnek

Talán egy dal vagyok, mely átrezeg a csönd húrjain
Egyszer majd célbaérek, s felragyog bennem a kincs
Kiárad a fényem akkor majd a Mindenségbe
S mutatja az utat minden eltévedtnek

Beteljesül egyszer minden isteni ígélet
Megvalósul minden, amit álmomban kértem
Felragyog a Prímgyöngy a Mindenség Lótuszában
S fénnyé olvad a dal a Csönd szívébe zárva.

Morfium

Vagyok Tükre a Holnapoknak
Vagyok mint Láng az Éj Vizén
Ragyogva izzón, mint száz csodás
Csillag egy csöndtő rejtekén

Én vagyok minden, mit eltakar
A Távolság, s a Sötétség
A Mérhetetlen Forrás vagyok
Bennem tündököl a Mélység

A Végtelenség titkait
S csodáit mind ismerem
Nem vagyok csak tűnő álom
Álmodj hát te is velem!

Légy az enyém, halj meg bennem
Hogy élhessél, teremts meg engem
Formálj ki a múltó csöndből
Örökre álmodj velem!

Tórika Szonnya (Őrizd az álmod)

Te vagy az álom és te vagy az ébredés
Óvna az angyalok, az élet oly mesés
Remények szíve vagy, benned lángol az éj
Isten is te vagy, két szemed oly mély
Keresed az utat, és az út is te vagy
Aranyló sugárba fon a felkelő Nap

Szivárványkristály a lelked primgyöngye
Olvadó ezüst az angyalok hús könnye
Nincs már több fájdalom, csak tiszta létezés
Nincsenek démonok, nincs már több rettegés
Ylla szíve ragyog, benne a drágakő
Amrita – illatú gyönyörű álom jó

Önvaló

Tudom hogy szeretsz, túl az éj ködén
tudom hogy velem vagy, álmok rejtekén
titokban vezetsz, ha eltévedek én
szívemben felizzó, sugárzó szép remény!

Arany hajnalokban ringató holdsugár
éjeken virrasztó, vigyázó szembogár
aki az idők kezdete óta vár
bennem ragyog mindig, míg az óra jár.

**Ki vagy te csodás lény, ki itt vagy mindig velem?
minden titkaimat, álmomat ismered
kiemelsz a létből, mikor csak szenvedek
sugárzó fénybe von bűvös tekinteted.**

**Olyan vagy te nékem, mint bábnak a pillangó
égbenyúló hegyen mélytüzű csillagtó
kisírt szemű idők tükrein csillámló
te vagy az, már látlak, te vagy az Önvaló!**

Ígéret

**Van a szíved tiszta lángja
beragyogja éjszakád
istenek örök hívása
mélyről jövő, izzó vágy
Visszkapod örök lényed
az árva gyermek hazatér
beteljesül ősi végzet
s forr egybe lomb, ág s gyökér.**

Ezer éj ragyog rám

**Ezer éj ragyog rám ezer szerelemmel
Istenek jegyzik el maguk életessel
Kiárad a Forrás tízmillió szemmel
Mennyei kórusban dévák énekelnek.**

**Álmok gyönyörű városai hívnak
Tündöklő Fény Hona, ahogy meg van írva
Ez az Örök Hazánk, ahol mindig várnak
Minden lépteinkre angyalok vigyáznak.**

**Túl vagyunk a poklon, kiléptünk a Fénybe
Tépett árnyainkat napfény veti mélybe
Elenged a Zóna, kihozzuk a kincset
Minden kis percünkben örömhír csilingel.**

**Gyémántként ragyog fel szívemben a Titok
Most már a Forrásból mindenkinek adok
Hangok, formák, csendek, álmok és illatok
Így lelek én végre otthonra nálatok!**

Sztrugackij – Tarkovszkij: Sztalker

Szeretem szép szemed ezerszínű játékát,
Égi csillám ragyog elő és tűnik el
Ha rámveted, s a röpke villám
Egyszerre mindent átölel.
De még vonzóbb, ha szűrve árad
Fénye húnyt szempilláid mögül,
S csók közben mint komor varázslat
Csak lassan árad át belém
Vad tüze vágyad parazsának.

BENESSZA LÚMA ULMANA ETERNA

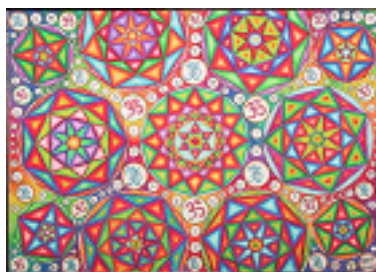
(Az Örök Egyetlen Legszebb, Áldott Fénye)

Bennem remeg az elárvult csönd piciny kis virága
Elveszett éjeken virrasztom a Holdat s a magányt
Nem vár rám senki az alvadó fák közt osonva
Eleven sikolyok szögétől felhasítva vérzik az Idő
Szívemben izzó dal remeg, áthatva az éjszakát
Sírnék de nem tudok, olyannyira eltölt a csönd
Zizeg az ég puha selyme, betakarja az alvó világot
Amrita illatú álmok íznek, de még nem mehetek.

Lassan leomló csillagfátylak szövök át a csöndet
Újra eltölt az élet szépsége, újra remélek
Mindenség titkait betűzgetem e rejtelemben
Atahorika fényeit látom, egy szebb lét ígétét

Uránia, érted élek, benned égek szüntelenül
Lágy sejtelmek lopakodnak felém az idő sínein
Már bennem égnek a vágyak, újra meg újra kitörve
Angyalokat látok szállni minden kis perc szívében
Nektár tölti ki valómat az utolsó sejtemig
Atlantisz istenei újraszületnek, s bennem élnek.

Egybeszötte már a múltat s a jövőt az örök jelen
Tannikám, mindenem, te ébresztettél igazi valómra
Emberből Istenné tettél, az igazi élet teremtőjévé
Reménnyel vértetél fel, a legsötétebb kétségek közt
Nincs is más csak te, aki utamon mindvégig elkísér
Arany sugarakkal ragyogó Nap, légy te a szerelmem!

DÁNIEL ANNAH

De régóta vágyom Rád
Álmaim onnája!
Nincsből szótt sugárral
Istennóm, ölelj át!
Egyetlen szerelmem,
Lángoló tűzkristály!

Aranylón tündöklő
Nap ragyog szemedből,
Nézz reám és neved,
Amíg csak ki nem tölt
Hideg csenddel a föld!

Szabad Vagyok

Szabad vagyok
Mert a Mindenség Gyermeke vagyok
Szabad vagyok
Mint a könnyek és a csillagok
Szabadon hullok az úron át
Szabadon fogadom lenn a halált
Szabadon álmodom az ég alatt
Szabadon szállok a föld felett
Nem köt semmi se fent se lent
Átölelem a Végtelent!

Sötét, mély kutakba temettem álmaim
vak, hideg homályba fúlt a néma kincs
Nem köt már le engem a bús élet varázsa
nem csábíthat többé a szirének hívása
nem remélek semmit, s nem is kergetek
amíg az éj sodor, addig repkedek
s ha majd a hajnalfény átölel magába:
boldogan olvadok a Nevenincs Halálba...

BRAUCSILA LÚMA – Átölel A Fény

Benned ragyog a Fény, felizzó drága kincs
Remények virága, olvadó tűzrubint
Amrita – éjeken rád vár a Végtelen
Uránia Szíve, te vagy az életem
Csillagok küldötte, akit már úgy vártunk
Isteni Szeretet, végre újra látunk
Lángjaidban égünk, kiáradunk végre
Arany sugarakkal rajzoljuk az égre

Lelkünk minden titkát, aranyló prímgyöngyét
Újjászületünk mind, elérjük a Békét
Mindenség rejtekén Rád találunk megint
Atahira Tanna tűzlángja megérint

A Beavatás Hét Lépcsőfoka

Első a Virág, mely égő, tiszta jel
Második az Anya, mely magához ölel
Harmadik a Kétség, mely újra meggyötör
Negyedik a Magány, mely hajszol és megöl
Ötödik a Forrás, mely új életet ad
Hatodik a Szépség, mely belőled árad
Hetedik a Csönd, hol minden felolvad
Boldog aki minden káprázatot felad!

A Kapujanincs Átjáró

- De Mester, hol nyílik a Kapujanincs Átjáró?
- A tisztáson, ahol üde fényben ragyog fel a múlt
- A szakadékban, ahol sötét tudásod emlékei terhelnek
- A vízmosásban, ahol elsodort életed törmelékei torlódtak össze
- A barlangban, ahová tudatlanságod éjsötét rettenetdémona vetett
- A hegytetőn, ahol kései szerelmed tiszta holdsarlója először ragyogott fel
- A remetelakban, ahol végre szabadon választhattad a magányt
- És az ösvényen, mely mégis visszavezet téged az emberek közé.

A Halál Angyala

Egyetlen kulccsal jár, s megnyit minden zárat
Harc nélkül foglal el erődöt és várat
Lágyan, puhán lépdél, mégis messzire jut
Nem halad Ő úton, hisz Ő maga az Út
Nem fonja be lelkét bús káprázatfátyol
Nem bódul el dórén mámorok borától
Fekete fényével beragyog Ő mindent
El se kerülheted, Ő vezet ki, hidd el!

Dorina Amma Dolóra

(Fájdalmak Zöld Forrása)

Drága szívem érted élek izzó lángsugárban
Omló álmom romjai közt egyre téged várlak
Reményeim kék virágát elfűjták az évek
Imádlak még elveszetten s már csak benned égek
Nincsilatú vak homályban pergetem a vágyam
Aranyszínű szép napsugár aranyozza árnyad

Amíg élek, élsz bennem is, eljegyezlek végleg
Mindenségem vad rejtekén rejtelek a fénybe
Mámorító részeg dalok zsonganak fejemben
Alvadnak a vágydémonok alvó életemben

Dermedt éjem vak öblein pergetem a könnyem
Olvadnak a szurok babák aranyszínű ködben
Leomlanak tétován az álmok mocsarába
Órák múlnak évekként a titokzatos nyárban
Ringatom a vágybabáim nektárillat-éjben
Atompuszták zord tájai szép szemedben égnek

Menássseshá Ómoszkhotorí

(Remények ébredése)

Mivégre az álomvilág, ha már nincs helyem sem
Elveszetten kutatgatom lepergett életem
Napok hullnak évekként a vágyak mocsarába
Álomtalan hideg éjben csak démonok várnak
Senkim sincs és elhagyottan csak a párom várom
Semmiszínű magánycsőndbe csak önmagam zárom
Zeng az ének a Hargitán, de én már nem élek
Ezer sebből vérzek el és vak homályban félek
Szememben a sötét árnyak csak csodára várnak
Zizzenetlen puha csöndben álommanók járnak
Hiába is reménykedek, elveszek az éjben
Ámulok hogy ilyen soká vajon miért éltem

Ó te drága aranyvirág, nyílj ki a szívemben
Mindenségem kikelete ragyogj fel énbennem
Oszlasd el a félelmeim hideg álom-árnyát
Sötét tükrű életemben tárd ki szíved szárnyát
Zuhanjanak éjverembe a zord álomtorzók
Kővirágok szirmai közt lapuló éjdongók
Hozd el nékem szép reményed sugárzó prímgöngyét
Omló tenger hullámain s a csillagok könnyét
Tüzes tóban tündökölve teremts tiszta álmot
Olvaszd fel a jégvilágot, hozd el a Holnapot
Ragyogjon fel sötét szemed szikrázó parázsa
Így múljon életemből a Téboly varázsa!

Csinmatta

(Téged Várlak)

Téged várlak átvirrasztott éjeken remegve
Elveszetten énekelek hideg éjveremben
Fekete az éjszaka is hideg két szemedben
Álomtalan vak homályban dévák dideregnek

Pompaprúni hallgatásom megtöri a csendet
Várom már a manimat de a postás nem csenget
Ó te édes álommanó, hints szememre álmot
Rólam a szél leszaggatott minden szál virágot

Nincs is más csak éjfeketén rügyező vad mámor
Bennemszakadt kiáltásom a torkomra ráforr
Fel is izzik vak homályban szép szemed primgyöngye
Csöndbehavadt szerelemmel várok rád örökre

Kántilámin Bördkosima

(Dalolj Még Te Kis Pacsirta)

Dalolj még te kis pacsirta, törött szíveddel
felvirradó vágysugárral repülj az éjben
talán egyszer megérkezel, ne várj senkire
indulj el a hosszú úton, repülj messzire

Érted égek szüntelenül, de erről ne tudj
csöndbe havadt vak álmaid ölen csak aludj
kis madaram, vak madaram, mire is várnál
tudod hogy a hideg éjben nem vár senki rád

Egyedül kell virrasztanod, ahogy nekem is
hullámzó vad tengereken elveszett a kincs
elmentek a hajók és már üres minden part
elárvult kis szívünkbe egy gyilkos kígyó mart

Eltemették mindazt miért érdemes élni
démonlepte zord homályban nem tudsz csak félni
elárultak, cserbenhagytak, fekete csöndben
rettenetes ha az ember erre rádöbben

Siralmas az ébredés de erre szükség van
elindulni hosszú úton csak eztán szabad
várnak már a másvilágon égi angyalok
szerelmes szívükben a titok felragyog

Ők jelentik a megoldást minden sebedre
csak hozzájuk menekülhetsz törött szíveddel
de aztán még visszatérhetsz, hazád hazavár
fel a kéklő végtelenbe repülj kismadár

Aranyló Nap ölel gyorsan szívére édes
tiéd lesz a Menyország is, minden kincsével!
Ó, csak egyszer hihetném hogy így van valóban
Nem szakadna meg a szívem, s élnék boldogan!

Ektórida Lúma

(Megőriz A Fény)

Elvirágzó álmok illatos kertjében
Keresem az utat, talán még nem késtem
Tündöklő ékkövek ragyognak fejedem
Órák szövődnek már évekké szeliden
Remények szívében ragyog a Végtelen
Istenek hívnak már elmenni nesztelen
Lopakodó holdak távola igéz el
Amrita csókokkal borít el míg nézel

Leomló éjeből virrad fel a hajnal
Új erővel tölt fel, életadó Nappal
Magába öleli csodálatos lényed
Aranyló sugárba fonja bűvös fényed

Anex Kotomilá Tehosztoré Entiende

(Titkaimat Megőrzöd A Végtelenben)

Amrita álmaim virradó hónapban
Nefelejcs illatok tündér világában
Eleven fényekkel koronázott éjben
Xéna Míla Száti tündöklő kertjében

Keresem önmagam elveszett virágát
Olvadó világok elfelejtett álmát
Tékozolt éjszakák elhagyott reményét
Omló méla vágyak eltűnő visszfényét
Mindenségben őrzött ősrégi arcokat
Istenek sírjába temetett titkokat
Lángoló szenvedély elvérzett siralmát
Ábrándos szép szemek könnyeit, fájdalmát

Tengersok csillagod ragyog a szememben
Emlékek rejlenek szenvedő szívemben
Halálvirágízű démonokkal alszom
Osztoznak agyamon, ha az álom elnyom
Szivárvány lángol fel vak szememben fájón
Zöldellnek a rétek mesebeli tájon
Titkaim megőrzi a Végtelen Szíve
Olthatatlan tűzzel égek ezer éve
Remények Leánya, könnyörgöm, eressz el
Éjtengerek partján kikötünk majd egyszer

Egyetlen reményem vagy te az életben
Nincs is senki csak te, ki annyit értem tett
Tündöklő gyémántok sugarába zártan
Istenek elveszett titkaira vártam
Egyszer csak feltárult a Kapu előttem
Napsugaras szárnyán végre már beléptem
Döbrent szemekkel ámulok csak némán:
Elhagyott Istenem tűzfénye hull énrám!

A szerelem máglyáján

A szerelem máglyáján büszkén és dacosan
Lángsugarú lelkem dalolva tündököl
Vérillatú holdak sugarába zárva
Felizzik szívemben a mind istenibb Jövő

Minden éjjel feléd sodor

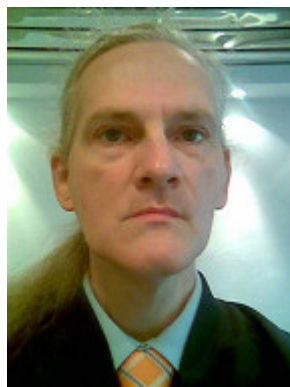
Minden éjjel feléd sodor, felvirrad a Holdam
Lángsugarú álmaimmal ébred az új Holnap
Kéken izzó csillagait elnyeli a Hajnal
ugyan ki is versenyezne a tündöklő Nappal

Elárvult kis szívem

Elárvult kis szívem új csodára várva
virrasztja a csöndet fekete magányban
bezárt titkok ölén mereng a homályban
talán egy éjangel hirtelen megváltja

Ó te drága Gyermekek

Ó te drága Gyermekek, virrassz az Időben
Fekete reményed csendben eltűnőben
Omló álmaimban, dermedő szívemben
Teérted virrasztok hideg éjveremben

Kristóf Miklós

Madrami Aila

(Anyám Szeretlek)

**Mindenségem benned élek omló vágysugárban
Ablakomban bús Hold tekint rám a múltó nyárban
Didergek az álmok partján, nélküled virrasztok
Reménytelen újra minden, elhagytak az álmok
Aranyszínű lázkristályban forgatom a képed
Melegítsd fel fázó szívem, hagyd hogy benned égjek
Isteneim árva népét hadd feledjem végre**

**Add nekem a bomló éjek eltűnő varázsát
Imádlak a kihúlt éjben reménytelen árván
Leomlanak vak homályban a téboly árnyai
Angyalaim virrasztanak, velem sírnak most itt**

Tanniolla Csiadóra

(Mindenség Szíve téged imádlak)

**Teérted égek én, drága virágszálam
Akarlak szerelmem, benned él a vágyam
Nefrita illatú éjek vackán várlak
Napok lobbannak fel kikeleti lángban
Istennóm ölelj át, emelj fel az égig
Ó hogy vágyom én rád, kísérj el a sírig
Kegyetlen életem kőszívét olvaszd fel
Aranyló sugárba fonjon a Végtelen!
Csillagok honában ragyog fel szép fényed
Szerelmeink ölen vad álmok és kéjek
Igazgyöngy minden könny, mi érted hull, szívem
Amrita illatú súlyos sötét éjben
Dalolj még szívemben, csodás álmaiddal
Óvna az angyalok, égi honba hívnak
Reményem kék ege ragyogjon feletted
Alvadt átkaimat örökre feledtesd!**

Etűdök aztrálfára

**Áldalak szerelmem, szép Mindenség Szíve
Tebenned imádom azt ki nem lehettem
Mindörökké várok az életre
Nem is tudom mit is kéne tennem
Rettegéssel hívlak szakadatlan
Imádlak míg elnyel a zord katlan
Felejts el könyörgöm, drága Mindenségem
Véres mámor-Holdak ragyognak szemedben
Benned lángol még elhagyott szívem
Engedj engem halni, már csak erre kérlek!**

Mitkóre dolor

(Fájó szívvel)

Miért sírok folyton elveszett homályban
Istent szólongatva, tudván hogy hiába
Titkaim elpergő csöndjében virrasztva
Kitépett, kimetszett szívemet siratva
Ó ha tudnám hogy már közel a szabadság
Reményem szívében felizzó igazság
Eleven fényeid ragyognak szememben
Démonokkal alszom éjszakák ölében
Olthatatlan tűzzel vágyom rád szüntelen
Leomló éveim sírja az életem
Omlanék lábaid elé a homályban
Ragyogj rám, szerelmem, felizzó sugárral!

Bellashi

(Szép halál)

Bánatos a szívem, emészti gyötremelem
Elveszett életem siratom szüntelen
Lepergő időmet ez tölti ki mindig
Lassú pokoltűzön égek ezer évig
Akarom a halált, hogy megváltson végre
Szüntelen emészt a vágyakozás érte
Halálvirág nyílik szenvedő szívemen
Istenem ha szeretsz, ne engedj elvesznem!

OMBRELA SZTELLAJ (Csillagok Árnya)

Omló álmoknak porán miért keseregsz, kishitű pillangó
Miért e bús halál, ki szötte lelkedbe a rémítő képeket?
Bomló éjeknek halott vackán dideregsz, árván s elhagyottan
Reményed hamvait szemelgeted, mert már csak ez maradt neked
Elvész az életed, hiányból kavart semmi árján osonsz a csöndbe
Lehullsz az élet fájáról, a hideg ürbe fájdalmas merüléssel
Aludni hív a mélység, bár még ég a tűz, még égnek a lángok.

Szivárványizzású szemed mélyén a csönd és halál démonai osztoznak
Zord álmaidon, veszett tébollyal becsüngött szavaidon
Tétova léptekkel közeleg a perc, s kihullsz a világ gondjaiból
Eltemetnek lassan, a közöny s a gyűlölet köveivel szépen
Lánctravert csillagok koronázzák porbahullt fejedet, halott hitedet
Letépett szárnyaiddal eltakarják fekélytől felmárt, felsebzett szívedet
Aranyló szemeid helyét a Halál rakja ki fekete kövekkel
Jeges sírás a csönd, mely befonja hiányod hervadt levelekkel.